

den nævnte grundlovsbestemmelses krav med hensyn til adgangen til at forelægge administrative beslutninger om frihedsberøvelse for dømmende myndigheder.

Under hensyn hertil nedsatte socialministeriet den 15. oktober 1953 et udvalg bl. a. med den opgave at overveje nærmere regler om adgang til prøvelse af børneværnsudvalgenes beslutninger om anbringelse udenfor hjemmet af børn og unge for de almindelige domstole eller anden dømmende myndighed. Ministeriet har herunder ønsket undersøgt, hvorvidt der burde etableres en central dømmende myndighed, for hvilken børneværnsudvalgenes afgørelser kunne forelægges, og som således på dette punkt kunne erstatte den administrative myndighed, landsnævnet for børneforsorg.

Da dette udvalgs arbejde imidlertid ikke kunne forventes afsluttet i løbet af folketingsåret, fremsatte socialministeren efter indstilling fra udvalget et lovforslag, ifølge hvilket man som en rent midlertidig ordning anvender de samtidig foreslåede almindelige regler i retsplejelovens kapitel 43 a for indbringelse for domstolene af administrativt bestemte frihedsberøvelser også indenfor børneforsorgen.

I overensstemmelse hermed ændres ved loven forsorgslovens § 151, stk. 4, hvorefter landsnævnets afgørelser i almindelighed er endelige, således, at nævnets afgørelser, hvorved et børneværnsudvalgs fjernelsesbeslutning eller afslag på andragende om hjemgivelse stadfæstes, fremtidig vil kunne indbringes for domstolene i overensstemmelse med reglerne i retsplejelovens kapitel 43 a. Adgangen til at forelægge disse afgørelser for domstolene tillægges dem, der har forældremyndigheden over barnet (for ægtebørn hver af forældrene), dem, der faktisk udøver forældremyndigheden, eller — ved afslag på andragende om hjemgivelse — den unge selv, hvis han er fyldt 18 år. En tilsvarende adgang for forældre m. fl. til indbringelse for de almindelige domstole er tilvejebragt for landsnævnets selvstændige fjernelsesbeslutninger i henhold til forsorgslovens § 153, stk. 1.

Hidtil har der ikke været fastsat nogen frist, inden hvilken landsnævnets afgørelse skal foreligge, men på grund af adgangen til at indbringe nævnets afgørelser for domstolene er det nød-